

4) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenia porozumienia z dystrybutorem z rocznym wyprzedzeniem należy dokonać na podstawie planu reorganizacji, opracowanego wcześniej przez dostawcę?

5) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści i formy takiego planu reorganizacji opracowanego przez dostawcę oraz kiedy należy go złożyć?

6) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czy dostawca musi poinformować dystrybutora, któremu wypowiedział porozumienie, o treści tego planu reorganizacji, a jeśli tak, to kiedy i w jakiej formie?

7) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czym skutkuje fakt, że plan reorganizacji nie spełnia wymagań, które można mu stawiać co do jego formy i treści?

8) Z duńskiej wersji językowej art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego wynika, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia z dealerem z rocznym wyprzedzeniem możliwe jest wtedy, gdy: „...det er nødvendigt at foretage...” „... en gennemgribende reorganisering af hele forhandlernettet eller en del heraf...” (konieczne jest przeprowadzenie generalnej reorganizacji całości lub części sieci dystrybucji). Termin „konieczne” występuje we wszystkich wersjach językowych rozporządzenia nr 1475/95, podczas gdy termin „generalnej” — tylko w wersji duńskiej.

W tych okolicznościach:

Jakie mogą być wymagania odnośnie charakteru reorganizacji, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego?

9) Czy przy badaniu kwestii spełnienia warunków koniecznych, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 mają znaczenie ewentualne ekonomiczne konsekwencje, jakie poniósłby dostawca, gdyby wypowiedział porozumienie z wyprzedzeniem dwuletnim?

10) Na kim spoczywa ciężar udowodnienia spełnienia warunków do tego, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 i w jaki sposób można od tego ciężaru kogoś uwolnić?

11) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego można interpretować w ten

sposób, że warunki to tego, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie tego przepisu mogą zostać spełnione poprzez sam fakt, że wdrożenie rozporządzenia nr 1400/2002 w sprawie wyłączenia grupowego samo w sobie mogło wymusić generalną reorganizację sieci dostawcy?

(¹) Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-127/05)

(2005/C 143/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M.-J. Jonczy i N. Yerrell, członkinie Służby Prawnej, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że ograniczając odpowiedzialność pracodawcy w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia pracownikom w każdym aspekcie odnoszącym się do ich pracy do obowiązku czynienia tego „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (¹);
2. obciążenie Zjednoczonego Królestwa Irlandii i Wielkiej Brytanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji oparta jest na Sekcji 2 ust. 1 Health and Safety at Work Act 1974 [angielskiej ustawie w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy], który stanowi, iż pracodawca jest odpowiedzialny za zapewnienie zdrowia, bezpieczeństwa i opieki pracownikom w miejscu pracy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”. Komisja uważa, że taka klasyfikacja obowiązku pracodawcy nie jest zgodna z art. 5 ust. 1 oraz 4 dyrektywy 89/391/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”)

Komisja twierdzi, iż:

- i) Art. 5 ust. 1 nakłada odpowiedzialność na pracodawcę w stosunku do *wszystkich* kwestii dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, chyba że może on powołać się na wyjątkowe okoliczności z art. 5 ust. 4.
- ii) Potwierdza to inter alia historia uchwalenia dyrektywy oraz wyraźne odrzucenie przez prawodawcę wspólnotowego włączenia do niej klauzuli „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”.
- iii) Tymczasem, ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa (łącznie z orzecznictwem sądów krajowych) umożliwia pracodawcy uchylenie się od odpowiedzialności, pod warunkiem udowodnienia, iż podejmowanie dalszych środków, w postaci pieniędzy, czasu lub wysiłku, pozostałoby w rażącej dysproporcji w stosunku do zagrożenia.
- iv) Przedmiotowe „ważenie proporcji” najwyraźniej jest stosowane przez sądy krajowe we wszystkich przypadkach, nie zaś tylko w wyjątkowych wypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 4.
- v) Ponadto ustalenie tego, co znaczy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi” umożliwia, sprzecznie z art. 5 ust. 4 dyrektywy, czytany w świetle jej motywu 13, wzięcie pod uwagę kosztów poniesionych przez pracodawcę (w znaczeniu finansowym).

(¹) Dz. U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-129/05)

(2005/C 143/27)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w

dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność sprzeciwiająca się odesłaniu przesyłki, która nie spełnia warunków przywozu, polega na niespełnieniu wspólnotowych warunków przywozu czy też niespełnieniu warunków obowiązujących w miejscu przeznaczenia uzgodnionym z osobą odpowiedzialną za przesyłkę i znajdującym się poza terytoriami wskazanymi w załączniku I do dyrektywy 97/78/WE?
- 2) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 22 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 rozporządzenia 2377/90 (²) należy dokonywać w ten sposób, że nakazuje on obligatoryjne zniszczenie partii produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do których, w następstwie jednej z kontroli przewidzianych w dyrektywie 97/78/WE, stwierdzono, że stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt?
- 3) Czy wykładni art. 22 dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 5 rozporządzenia 2377/90 należy dokonywać w ten sposób, że każdy przypadek stwierdzenia obecności pozostałości jednej z substancji wskazanych w załączniku V do rozporządzenia 2377/90 oznacza, że dana partia produktów stanowi takie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, że jej odesłanie jest wyłączone?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie — czy wykładni art. 17 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE należy dokonywać w ten sposób, że ma on również na celu ochronę interesów państw trzecich, do których partia produktów zostałaby odesłana, nawet jeśli z ochroną takiego interesu nie wiąże się jednocześnie ochrona interesu umiejscowionego w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Rady 97/78 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24, str. 9).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości Weterynaryjnych Produktów Leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, str. 1).